La căminul „Amalia şi dr. Moses Rosen” din București reînvie tinereţea

de Eva Galambos (30-9-2012)

2 ecouri

Un spectacol de excepţie, cred că al patrulea, a fost prezentat de curând de rezidenţii căminului “Amalia şi dr. Moses Rosen”. Rezultat al unui proiect realizat de Centrul de artă comunitară Vârsta 4, compus din tineri actori inimoşi care, de câţiva ani i-au “adoptat” pe rezidenţii căminului, spectacolul de dans “O istorie fizică” reînvie tinereţea participanţilor. El face apel nu numai la capacitatea fizică a celor care au prezentat spectacolul dar în primul rând la memoria lor, amintiri din tinereţe ale serilor de dans, ale petrerecilor, revelioanelor sau ale unor întâlniri în doi care nu se şterg niciodată. Indiferent de vârstă.

Adevărul este că cu toţii am vrea să dansăm, să ne manifestăm când auzim muzica sau când participăm la o petrecere cu tinerii unde am dori şi noi să dansăm, dar ne e jenă să nu ne facem de râs. Echipa implicată în acest proiect – *Paul Dunca, Alice Monica Marinescu, Mihaela Michailov , Katia Pascariu, David Schwartz-* a reuşit să-i convingă pe rezidenţi să-şi depăşească ideile preconcepute legate de vârstă, să se eliberezee de ele şi să fie părtaşi la acest spectacol emoţionant. A reuşit atât de bine încât printre interpreţi s-au aflat persoane care au luat parte pentru prima dată la iniţiativele grupului de tineri, persoane cu anumite handicapuri psihice, fără dorinţă de socializare. Proiectul a fost şi pe placul lor şi şi-au manifestat dorinţa de a juca un rol în spectacol.

Grupul deinterpreţi (mai bine zis de dansatori şi mimi) a fost compus din *Iudith Ardeleanu, Marius Armaşu, Margareta Eschenazy, Simion Gyorgy, Fredy Kitaru, Nelly Naiman, Tudor Roman, Pompiliu Sterian, Eva Szemler Lendvay, Dorotheea Weissbuch* iar cei care au urmărit şi în trecut proiectele realizate de rezidenţi şi-au dat seama cine sunt membrii noi ai echipei.

Este dificil de descris ce ne-au oferit artiştii dar nici nu cred că e important. Toţi s-au străduit, au făcut eforturi (în fiecare seară m-am culcat obosită moartă de am crezut că a doua zi nu voi putea continua, a declarat Iudith Ardeleanu) ca să satisfacă cerinţele regizorilor, coregrafilor care s-au ocupat de ei. Şi, aşa cum au recunoscut tinerii, nici lor nu le-a fost uşor, a fost o activitate cu totul nouă, cu o categorie de oameni deosebiţi cu care nu au lucrat niciodată. A trebuit să se apropie de ei, să descopedre calităţile şi slăbiciunile, reţinerile şi dorinţele lor. Nu a fost vorba numai de dans ci şi de pantomimă şi aici nu pot să nu menţionez performaţele *Margaretei Eschenazy* ale cărei destăinuiri dramatice le-am ascultat în primul spectacol, “Moses Stories”, sau excepţionalul număr al duo-ului *Dorotheea Weissbuch – Pompiliu Stoian*, demn de a fi present pe orice fel de scenă de teatru de pantomimă. (Aici s-au relervat calităţile multilaterale ale d-lui Pompiliu Stoian care nu numai că este un povestitor, un ziarist talentat dar şi un artist cu reale calităţi). Toţi participanţii la spectacol au fost foarte buni şi dacă am scos în evidenţă pe câţiva, a fost datorită plusului pe care l-au oferit.

Au fost momente emoţionante, conştientizate atât de participanţi cât şi de public. Valoarea acestei iniţiative a fost scoasă în evidenţă şi apreciată în cadrul discuţiilor are au avut loc după spectacol, un foarte bun obicei împământenit de organizatori de la începutul proiectului dedicat vărstei a 4-a.

Am scris la primul spectacol, “Moses Stories”, când rezidenţii şi-au descris amintirile considerate cele mai preţioase, că acest proiect a dat un sens, un conţinut vieţii celor care până nu de mult au crezut că viaţa lor s-a terminat. Tinerii entuziaşti care s-au apropiat cu multă dragoste de ei, care au intrat în familia lor, le-au demonstrat inversul. Indiferent de vârstă, ai ce

să oferi urmaşilor tăi, generaţiilor care vin după tine. Doar că trebuie ca cineva să scoată la lumină aceste valori. Iar la căminul “Rosen”, ele au ajuns într-adevăr la lumină şi dau un sens vieţii celor care au crezut că nu mai au ce să ofere societăţii. Şi fiindcă ei au devenit conştienţi de acest fapt, ar dori ca spectacolul lor să fie cunoscut de cât mai mulţi, să iasă cu el în lume, aşa cum s-a întâmplat şi cu alte performanţe ale lor. Poate că Centrul Comunitar Evreiesc îi va găzdui într-un viitor apropiat.

Ce părere aveţi despre acest articol?

Corect (0)	Frumos spus (0)	Îmi dă de gândit (0)	Am învăţat ceva! (1)

Acest articol a fost publicat duminică, 30 septembrie 2012 la rubrica Social.
Puteti urmari ecourile la acesta folosind fluxul RSS 2.0.

Ecouri

Steimberg Karla-Elena: **(1-10-2012 la 12:55)**

Am locuit si eu fla Caminul „Amalia si Dr Moses Rosen”,cu bunica mea.pe vremea cand acesta era camin-spital.Am avut o problema de sanatate care se putea rezolva doar la Bucuresti.De atunci am mai fost acolo fie pentru o saptamana,cateva zile sau doar o noapte chemata fiind la controalele oftalmologice efectuate de medici din SUA.Pe unii din rezidentii prezentati mai sus chiar ii cunosc personal si ma bucur mult ca se fac eforturi ca sa-si aminteasca vremurile de demult,ca au aceasta ocazie si ca nu se simt izolati.Am citit articolul Dvs cu emotie si bucurie in suflet.

Apreciat. Îți place sau nu: 6 0

Alex: **(28-10-2012 la 21:37)**

Va multumesc ca am vazut prin video vostru on youtube pe matusha mea Iudith Ardeleanu care nici nu stiam ca mai exista !!!!! Acum ca stiu unde este o sa-i dau telephon !!!
TODA RABA !!!

Opinie solidară cu comentariul 3 0